

Η Εκδίκηση των Θεών των Αζτέκων

Katie Fleming

Translation/Μετάφραση: George Tsolakidis,
Thodoris Papalas

«Δύο πιστόλια, ένα shotgun με σφαίρες, τρία medi-packs, ένα μπουκάλι νερό, και τελευταίο αλλά όχι ασήμαντο, το ημερολόγιό μου.» Η Λάρα Κροφτ πακετάριζε όλο τον εξοπλισμό της στο σακίδιό της. Σήμερα ήταν μια συναρπαστική μέρα, καθώς θα πήγαινε στο Μεξικό, όπου μια αζτέκιχη πυραμίδα είχε ανυψωθεί από το έδαφος! Η Λάρα ήθελε να πάει εκεί αμέσως ώστε να είναι η πρώτη που θα την εξερευνούσε, γι' αυτό τηλεφώνησε γρήγορα τον φίλο της Άλμπερτ, ο οποίος ήταν πιλότος, για να την μεταφέρει εκεί άμεσα.

Η Λάρα πήγε στον κάτω όροφο και άνοιξε την μπροστινή πόρτα. Εκεί, ακριβώς έξω από την μπροστινή πύλη, ένα τεράστιο αεροπλάνο την περίμενε. Η Λάρα χαμογέλασε και έτρεξε προς αυτό. Ο Άλμπερτ βρισκόταν μέσα σ' αυτό περιμένοντας την Λάρα μ' ένα μεγάλο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΛΑΡΑ! ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΗ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ;» φώναξε αυτός, προσπαθώντας να υψώσει την φωνή του πάνω από τον θορυβώδη κινητήρα.

«ΤΙ;» κραύγασε η Λάρα. «ΔΕΝ Σ' ΑΚΟΥΩ!»

«ΔΕΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ!» φώναξε και έκανε χειρονομία στην Λάρα για να ανέβει. Κοίταξε πίσω στην έπαυλή της και είδε τον Γουίνστον να κάνει βόλτες οδηγώντας την γουρούνα της με ένα άγριο χαμόγελο στα γέρικα, ξερά χείλια του. Τον χαιρέτησε και επιβιβάστηκε στο αεροπλάνο.

Λίγο αργότερα πετούσαν πάνω από τις κορυφές των δέντρων. Η Λάρα παρακολουθούσε πίσω της, καθώς η έπαυλή της χανόταν σιγά-σιγά.

«Έχεις ακούσει καθόλου την ιστορία αυτής της νέας πυραμίδας;» ρώτησε ο Άλμπερτ.

«Όχι, δεν έχω ακούσει ακόμα *τίποτα!* Ήλπιζα ότι θα με πληροφορούσες, έτσι;»

Ο Άλμπερτ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Η Λάρα έβγαλε το ημερολόγιό της και γύρισε σε νέα σελίδα. Δεν ήθελε να χάσει τίποτα σημαντικό.

«Λοιπόν Λάρα,» ξεκίνησε, «πριν από πολύ καιρό υπήρχαν δύο πυραμίδες στο Μεξικό που ήταν ιδιαίτερης σημασίας, η πυραμίδα του ήλιου και η πυραμίδα του φεγγαριού. Κάθε είκοσι χρόνια οι άνθρωποι που ζούσαν εκεί επέλεγαν κάποιον, ο οποίος θα ήταν ο νέος κυβερνήτης

του ήλιου και του φεγγαριού. Αυτό το άτομο έπρεπε να θυσιάσει την ζωή του στην πυρά για να γίνει ο νέος θεός. Ένας άνδρας με όνομα Tecuciztecatl επιλέχθηκε για να είναι ο θεός του ήλιου και έπρεπε να περπατήσει πάνω σε φωτιά. Αυτός αρνήθηκε, καθώς δεν ήθελε να θυσιάσει την δική του ζωή! Τότε, ένας μεγαλύτερος σε ηλικία και σοφότερος άνδρας, που τον έλεγαν Nānahuatzin, προχώρησε μπροστά. Χωρίς κανένα δισταγμό, περπάτησε στην φωτιά και έγινε ο νέος θεός. Ο Tecuciztecatl είχε γίνει έξαλλος! Ως αποτέλεσμα του θυμού του, οι άνθρωποι τον καθιέρωσαν τον θεό του φεγγαριού. Παρ' όλ' αυτά, δεν είχε μείνει ακόμα ευχαριστημένος και για πολλές νύχτες αρνούταν να εμφανίζεται στον ουρανό. Οι άνθρωποι έγιναν πολύ οργισμένοι και ανήσυχοι με αυτό.

Ο Tecuciztecatl είπε στους ανθρώπους ότι θα εμφανιζόταν στον ουρανό μόνο αν θυσίαζαν τις ζωές τους σ' αυτόν... κι αυτοί το έκαναν. Έπρεπε να αποκόψουν τις καρδιές τους και να της δώσουν στο φεγγάρι. Ένας άνδρας, ο Quetzalcoatl, διετάχθη από τον Tecuciztecatl να αφαιρέσει τις ζωές των ανθρώπων και να της χαρίσει σ' αυτόν. Έπειτα, ο Tecuciztecatl άρχισε να ταξιδεύει στον ουρανό ξανά, όμως προειδοποίησε τους ανθρώπους ότι αν σταματήσουν να του δίνουν ότι ζητάει, θα σταματούσε να εμφανίζεται κι αυτός.

Αυτό γινόταν για χρόνια, μέχρι που σχεδόν κανένας δεν είχε μείνει. Οι άνθρωποι αποφάσισαν ότι δεν θα έκαναν άλλες θυσίες, έτσι σταμάτησαν να κάνουν και κατά συνέπεια και το φεγγάρι σταμάτησε να ταξιδεύει. Αρκετά σύντομα το φεγγάρι έπαψε να φέγγει και αποχωρίστηκε από τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι που επέζησαν μετά από αυτήν την ατυχία ανακουφίστηκαν από το γεγονός ότι οι θυσίες είχαν σταματήσει, αλλά δυστυχώς γι' αυτούς ούτε ο θεός του ήλιου, ο Nānahuatzin μπορούσε να μείνει στον ουρανό. Για πολλές μέρες οι άνθρωποι ήταν σε απόλυτο σκοτάδι μέχρι πριν από λίγες μέρες, όταν ένας ήλιος επέστρεψε σε αυτούς, ο οποίος ήταν ακυβέρνητος. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι έχοντας ξανά φως, αλλά γρήγορα η ευτυχία τους μετατράπηκε σε φόβο... μια νέα πυραμίδα ανυψώθηκε από το έδαφος! Ιερογλυφικά βρέθηκαν χαραγμένα στο εξωτερικό της πυραμίδας, αλλά κανείς ακόμα δεν έχει τολμήσει να τα διαβάσει, ή να μπει στον ναό, γιατί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι θα τους φέρει ατυχία.» Αναστέναξε. «Αυτή είναι η ιστορία, αρκετά απλά.»

«Ενδιαφέρον,» απάντησε η Λάρα. «Μόλις θα φτάσω εκεί, θα μεταφράσω το μήνυμα. Μπορεί να εξηγεί γιατί ανυψώθηκε η πυραμίδα» Η Λάρα έκατσε στην θέση της, αφήνοντας το ημερολόγιό της. Δεν είχε ιδέα τι την περιμένει...

Λίγες ώρες μετά, η Λάρα ξύπνησε από τον αναπαικτικό της ύπνο. Χασμουρήθηκε και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο Άλμπερτ της ανακοίνωσε ότι πλησιάζανε την πυραμίδα. Η Λάρα ξαφνικά ένιωθε έτοιμη για δράση και γεμάτη ενέργεια! Μπορούσε με δυσκολία να περιμένει να εξερευνήσει την πυραμίδα. Έβαλε το σακιδίό της και ετοιμάστηκε για την προσγείωση.

Beep, beep, beep rrr, rrr, rrr, beep, beep, rrr, rrr, rr. Όλα τα φώτα στο αεροπλάνο αναβόσβηναν κόκκινα. Εμφανίστηκαν παντού σήματα που έλεγαν *KINΔΥΝΟΣ KINΔΥΝΟΣ!* Το αεροπλάνο κουνιόταν σφοδρά καθώς ο Άλμπερτ προσπαθούσε να κρατήσει τον έλεγχο. Η Λάρα προσπαθούσε να μείνει στην θέση της καθώς το αεροπλάνο την τίνιζε από μεριά σε μεριά. Ο ήχος από τα σήματα γινόταν όλο και πιο δυνατός και η πίεση αυξανόταν.

«ΠΕΦΤΟΥΜΕ ΛΑΡΑ!» φώναξε ο Άλμπερτ, με φωνή γεμάτη αγωνία. «ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΗΔΗΞΟΥΜΕ. ΠΑΡΕ ΕΝΑ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ!» Η Λάρα έκανε ότι της είπε. Ψηλάφισε για να ανοίξει το μικρό κιβώτιο, που είχε μέσα τα αλεξίπτωτα. Πήρε ένα και το έδεσε γύρω της. Είδε τον Άλμπερτ να κάνει το ίδιο. Το αεροπλάνο είχε αρχίσει να διαλύεται και το πίσω μέρος του είχε πιάσει φωτιά. Η Λάρα πήρε μια γρήγορη αναπνοή και πήδηξε από το αεροπλάνο. Στην αρχή έπεφτε με πολύ μεγάλη ταχύτητα. Μετά όμως ανακουφίστηκε όταν άνοιξε το αλεξίπτωτο και προσγειώθηκε με ασφάλεια στο έδαφος. Η Λάρα σηκώθηκε και έβγαλε το αλεξίπτωτο της, πετώντας το στο έδαφος. Κρύβοντας τα μάτια της από τον ήλιο, έσαξε για τον Άλμπερτ. Δεν τον έβλεπε κάπου κοντά. Η Λάρα παρακολούθησε την πτώση του αεροπλάνου στο έδαφος και την έκρηξη του σε πυκνές, θορυβώδεις φλόγες. Μετά από λίγο, ανατινάχθηκε στον αέρα διασκορπίζοντας παντού κομμάτια. Ένα αντικείμενο έπεφτε κατευθυνόμενο προς την Λάρα, γι' αυτό αυτή έφυγε από την μέση. Προσγειώθηκε σε ένα μεγάλο σωρό και η ίδια παρατήρησε ότι ήταν γεμάτο αίμα. Η Λάρα πλησίασε και ανακάλυψε ότι ήταν ο Άλμπερτ. Το δεξί του χέρι είχε εξαρθρωθεί και το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ουλές. Τα πόδια του είχαν τραυματιστεί και αιμορραγούσαν. Άνοιξε τα μάτια του

και πήρε τμηματικές αναπνοές. Ο Άλμπερτ κοίταξε την Λάρα με δακρυσμένα μάτια και προσπάθησε να μιλήσει.

«Λ-Λάρα.» είπε με δυσκολία. Η Λάρα κατάλαβε ότι αυτός ένιωθε έντονο πόνο. «Μέ-σα στην δ-δεξιά μου τσέπη,» σταμάτησε για λίγο, «βρίσκεται μια π-πέτρα.. Πάρτην σε π-παρακαλώ.» Κι αυτό ήταν. Έχασε τις αισθήσεις του και παρέμενε ακίνητος. Η Λάρα έκλεισε τα μάτια της και έσκυψε το κεφάλι της. «Αντίο Άλμπερτ. Σ' ευχαριστώ για όλα.» Γονάτισε κάτω κοντά στο νεκρό σώμα και ψαχούλεψε την τσέπη του. Το χέρι της έπιασε μια μικρή πέτρα. Ήταν σε σχήμα αστεριού. Η Λάρα την έβαλε στον σάκο της και κατευθύνθηκε προς την πυραμίδα...

«Χμμ...» είπε η Λάρα καθώς μελετούσε τα ιερογλυφικά. Έβγαλε έξω το ημερολόγιό της και ξεκίνησε να μεταφράζει το μήνυμα, *Στην μετά θάνατον ζωή, ο Tecuciztecatl προσπάθησε να με σκοτώσει, Nanahuatzi. Ο Tecuciztecatl ήταν ακόμα εξοργισμένος επειδή δεν έγινε ο θεός του ήλιου. Ήταν τόσο νευριασμένος όπου ήθελε να πάρει εκδίκηση. Αναγκάστηκα να γυρίσω πίσω από την μετά θάνατον ζωή με αυτόν σαν μια πυραμίδα. Ο Quetzalcoatl, επίσης, γύρισε πίσω, δίνοντας υπόσχεση στον Tecuciztecatl, ότι όποιος μπει μέσα στον τύμβο, θα του ξερίζωνε την καρδιά του και θα έδινε στον θεό του φεγγαριού. Αυτό θα του έδινε την δύναμη για να γίνει ο θεός του ήλιου και εγώ θα γινόμουν αδύναμος. Ο Tecuciztecatl τότε θα ξερίζωνε την καρδιά μου και θα έκαιγε το σώμα μου. Άμα κάποιος είναι δυνατός και ατρόμητος, ας με βοηθήσει να σκοτώσω και τους δύο. Τότε θα μπορέσω να γυρίσω πίσω και να γίνω ο θεός του ήλιου. Εισέλθετε με προσοχή και παρακαλώ, πάρτε αυτήν την πέτρα μαζί σας...*

Η Λάρα πήρε την πέτρα από τον κάτω μέρος του μηνύματος και την έβαλε στο σακίδιό της. Αυτό ακούστηκε χειρότερο απ' ότι περίμενε... Οι θεοί ήθελαν εκδίκηση! Γνώριζε πόσο δυνατοί μπορεί να ήταν. Σπρώχνοντας την μεγάλη πόρτα για να ανοίξει, η Λάρα προχώρησε μέσα.

Η Λάρα άκουσε περίεργους θορύβους, καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω της. Στον αέρα, επικρατούσε μια απαίσια μυρωδιά από σάπισμα, ανακατεμένη με άλλες αποκρουστικές οσμές. Η Λάρα πήρε ένα πυρσό που βρισκόταν στον τοίχο. Κοίταξε από πάνω της και είδε ένα ταβάνι γεμάτο νυχτερίδες · η Λάρα ανατρίχιασε. Μετά, κοίταξε ευθεία μπροστά και παρατήρησε ένα αμυδρά φωτισμένο δωμάτιο και μια πόρτα με ιερογλυφικά στα δεξιά της.

Η Λάρα αποφάσισε να πάει να διαβάσει το μήνυμα στην πόρτα. Δεν της πήρε πολύ να μεταφράσει τα παράξενα σύμβολα. Το κείμενο έλεγε: *Πίσω απ' την πόρτα υπάρχει ένα σημείο που μόνο οι μούμιες μπορούν να προχωρήσουν. Όποιος μπει θα πεθάνει, και μόνο οι μούμιες θα μπορέσουν να σε ακούσουν να κραυγάζεις.* Το σώμα της ανατρίχιασε από την προειδοποίηση. Θα έπρεπε να μπει άραγε;

Ενώ κατευθυνόταν προς την πόρτα, παρατήρησε ένα μικρό μοχλό. Γεμάτη περιέργεια τον τράβηξε και είδε την πόρτα να ανοίγει, αποκαλύπτοντας ένα δωμάτιο γεμάτο με μια πληκτική, μπλε ομίχλη. Η Λάρα αργοπερπάτησε μέσα και βρήκε τον εαυτό της να στέκεται σε μια μακριά, στενή πλατφόρμα, ανυψωμένη κατά πολύ πάνω απ' το έδαφος. Κοίταξε προς τα κάτω και είδε τρεις σαρκοφάγους στο κέντρο του δωματίου. Τέσσερις πυρσοί τις περικύκλωναν, δημιουργώντας παράξενες σκιές στο πάτωμα. Η Λάρα μπορούσε να δει μια μεγάλη πόρτα στην άλλη μεριά του δωματίου. Δύο αγάλματα φίδια φύλαγαν την πόρτα. Για μάτια είχαν διαμάντια που σπινθηροβολούσαν ένα ιδιόμορφο κόκκινο. Η Λάρα περπάτησε ακόμα πιο κοντά προς τα δεξιά της πλατφόρμας. Μπορούσε να δει καλύτερα το δωμάτιο τώρα. Παράξενες τοιχογραφίες ήταν ζωγραφισμένες πάνω σε όλους τους τοίχους, άνθρωποι ντυμένοι σε χιτώνες με διαμάντια και χρυσό. Κάθε τοιχογραφία περιβαλλόταν από ιερογλυφικά.

Τελείως απορροφημένη από το μυστήριο περιβάλλον γύρω της, η Λάρα δεν μπόρεσε να παρατηρήσει μια μαύρη σκιά να την πλησιάζει...

«*Erraaah! Cu, cu, erraaah!*» Η Λάρα στράφηκε προς την μεριά που ακουγόταν ο ήχος. Δύο μούμιες κατευθύνονταν προς αυτήν! «*Erraaah! Erraaah!*». Έβγαζαν φρικιαστικούς ήχους. Η Λάρα έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα. Έβγαλε τα πιστόλια της και άρχισε να τις πυροβολεί με μία άγρια έκφραση στο πρόσωπό της. Δυστυχώς γι' αυτήν, οι μούμιες συνέχισαν να πλησιάζουν, ενώ τα απαίσια σώματά τους απέκρουαν τις σφαίρες της. Η Λάρα αναστέναξε. Τι έπρεπε να κάνει τώρα; Έβαλε τα πιστόλια στην θέση τους κι έσκυψε χαμηλά στο έδαφος, τεντώνοντας τα χέρια της μπροστά απ' το σώμα της, σε εγρήγορση... έτοιμη για επίθεση. Η πρώτη μούμια αναπήδησε μπροστά, έχοντας τα χέρια της στραμμένα προς την Λάρα. «*Erraaah!*» Η Λάρα της όρμησε με τα χέρια της τεντωμένα μπροστά της.

«*Ooof!*» ούρλιαξε η Λάρα καθώς πάλευε με την μούμια. Πιάστηκε από το σώμα της και μετά, με όλη της την δύναμη, έριξε την μούμια από

την εστία. Η Λάρα την έβλεπε να πέφτει, έχοντας ένα σαστισμένο βλέμμα στο πρόσωπό της.

«*Erraah! Erraah!*» στρίγκλισε η δεύτερη μούμια. Η Λάρα όρμησε με το μικρό της σώμα πάνω σ' αυτήν με τα νύχια της να σκίζουν τις πολλαπλές στρώσεις των τυλιγμένων υφασμάτων. Σηκώνοντας την μούμια για να την πετάξει κάτω απ' την εστία, η Λάρα έχασε την ισοροπία της.

Μετά από αυτήν την δοκιμασία, η Λάρα αναστέναξε καθώς προχωρούσε πάνω στην εστία. Έριξε μια ματιά κάτω και είδε τις μούμιες διάσπαρτες στο πάτωμα. Ένα γκρι υγρό ξεχείλιζε από τα σώματα τους. Παίρνοντας μια αναπνοή, η Λάρα έτρεξε προς την πόρτα για να αποφύγει την αηδιαστική οσμή, που είχε εξαπλωθεί στο δωμάτιο.

«Λοιπόν,» είπε η Λάρα δυνατά, «Νομίζω ότι γύρισα στην αρχή απ' όπου ξεκίνησα!». Κοίταξε προς το αμυδρά φωτισμένο δωμάτιο και αναρωτήθηκε τι θα έβρισκε μέσα σ' αυτό. Προχώρησε προς το δωμάτιο και σταμάτησε μπροστά στην είσοδο. Τα μάτια της κοίταξαν ακαριαία εδώ κι εκεί. Μεγάλες λεπίδες ταλαντεύονταν άγρια κάνοντας την Λάρα να το σκεφτεί δύο φορές πριν μπει μέσα. Οι λεπίδες αιωρούνταν κοντά στο σώμα της, καθώς αυτή σερνόταν στο πάτωμα. Μία απότομη κίνηση προς τα πάνω μπορούσε να κοστίσει την ζωή της. Συνέχισε να σέρνεται πιέζοντας το σώμα της σταθερά στο πάτωμα. *WOOSH!* Μία από τις λεπίδες μόλις παραλίγο να την πετύχει. Η Λάρα έφτασε στην άλλη άκρη του δωματίου και σηκώθηκε επισφαλώς. Τίναξε την σκόνη από πάνω της και κοίταξε τριγύρω για καμιά πιθανή έξοδο. Δεν μπορούσε να διακρίνει καμιά πόρτα, γι' αυτό η Λάρα γύρισε απ' την άλλη για να επιστρέψει από τον δρόμο που ήρθε. Όμως, κάτι πήρε το μάτι της: ένα σχοινί κρεμόταν από το ταβάνι κι έτσι κατάλαβε ότι το μόνο μέσο διαφυγής ήταν να κρατηθεί απ' το σχοινί και παίρνοντας φόρα να φτάσει σε ένα μικρό άνοιγμα στον μακρινό τοίχο στην απέναντι μεριά του φαρδιού δωματίου. Θα μπορούσε άραγε να αποφύγει τις φονικές λεπίδες; Θα το ρισκάριζε; *Όχι.* Σκέφτηκε η Λάρα. *Θα ήταν πολύ επικίνδυνο.* Ένα χαμόγελο εξαπλώθηκε στο πρόσωπο της. *Αλλά... λατρεύω τον κίνδυνο!*

«*Erraah!*» η Λάρα γύρισε αιφνιδιασμένη, ακριβώς την στιγμή για να δει μια μούμια να της τραυματίζει το χέρι με ένα μαχαίρι. «*Αα!*» ούρλιαξε. Γύρισε από την άλλη μεριά, πήδηξε στο σχοινί και ταλαντεύθηκε προς τις λεπίδες. *WOOSH, WOOSH...* οι τρομαχτικές λεπίδες αιωρούνταν όλες γύρω από την Λάρα, αποφεύγοντας την παρά

τρίχα. Η Λάρα κατάφερε να ταλαντευτεί με ασφάλεια στο δωμάτιο, πιάστηκε από το άνοιγμα, ανέβηκε πάνω, αλλά τελικά η ίδια λιποθύμησε.

Λίγο αργότερα, η Λάρα ξύπνησε. Το χέρι της έτρεμε καθώς η ανοιχτή πληγή της, στην οποία την είχε τραυματίσει η μούμια, αιμορραγούσε. Η Λάρα χρησιμοποίησε το «καλό» της χέρι για να βγάλει από το σακίδιό της ένα medi-pack. Όταν τελείωσε το τύλιγμα του χεριού της η Λάρα κοίταξε πίσω στο θανατηφόρο δωμάτιο απ' το οποίο είχε έρθει. Οι κοφτερές λεπίδες ακόμα κουνιόντουσαν βίαια, χτυπώντας εδώ κι εκεί.

Εκείνη την στιγμή η Λάρα θυμήθηκε την μούμια. Εξέτασε το δωμάτιο, αλλά δεν την είδε πουθενά. Ωστόσο, είδε ίχνη από γκρι λάσπη. Τα ακολούθησε με τα μάτια της και κατέληξε να κοιτάει μία διασκελισμένη μούμια. Οι λεπίδες είχαν τεμαχίσει το σώμα της σε ωραία μικρά κομματάκια στο πάτωμα. Η Λάρα χαχάνισε και έστριψε για να συνεχίσει κάτω στο στενό μονοπάτι. Βγαίνοντας απ' το τούνελ βρέθηκε σε ένα μικρό δωμάτιο... το οποίο δεν είχε καμία έξοδο, εκτός από μία μικρή σκάλα. Η Λάρα κάθισε στο βρώμικο πάτωμα, εξαντλημένη. Ψαχούλεψε με τα δάχτυλά της την άμμο στο έδαφος, και άγγιξε μια μικρή λεπτή πέτρα. Την άρπαξε και την εξέτασε.

Rrrr, rarh! Η Λάρα κοίταξε πάνω και είδε έναν μαύρο σκύλο που ορμούσε καταπάνω της! Χωρίς δισταγμό η Λάρα πήρε την πέτρα που κρατούσε και την κάρφωσε στο μάτι του σκύλου. Ένα υγρό σαν νερό εκτοξεύθηκε από το μάτι του, κι έτσι η Λάρα ανέκτησε την ισορροπία της. Ο σκύλος έπεσε ξερός στο πάτωμα. Ακόμα ξαφνιασμένη από την επίθεση, η Λάρα πήρε βαθιές αναπνοές.

«Καλύτερα να κρατήσω αυτήν την πέτρα!» είπε η Λάρα δυνατά. Έβαλε την πέτρα στο σακίδιό της. *Rrrr, rrr, rrr...* η Λάρα κοίταξε πίσω από τον ώμο της και έμεινε έκπληκτη βλέποντας ένα τσούρμιο σκύλους να την πλησιάζουν! Προσέχοντας κάθε βήμα της, ανέβηκε στη σκάλα, προσπαθώντας να μην στραβοπατήσει. *BANG, BANG, BANG!* Η Λάρα πυροβόλησε άγρια στα σκυλιά με τα πιστόλια της να πυροβολούν σαν τρελά στα θηρία. Αμέσως μετά το δωμάτιο ήταν πάλι ήσυχο. Αίμα είχε πιτσιλίσει τους τοίχους, στάζοντας κάτω στο πάτωμα. Η απαίσια μυρωδιά έκανε το στομάχι της Λάρα «να ανακατευτεί», αναγκάζοντας την να αγωνιστεί για να αναπνεύσει.

Έκανε εμετό στο πάτωμα, αηδιάζοντας για ακόμα μια φορά από την απαίσια μυρωδιά. Μερικά λεπτά αργότερα ένιωθε λίγο καλύτερα. Το

στομάχι της δεν είχε γίνει τελείως καλά, αλλά ήταν έτοιμη να προχωρήσει!

Ανέβηκε ψηλότερα στις σκάλες, με κάθε σκαλοπάτι να γίνεται όλο και πιο στενό καθώς ανέβαινε. Μετά, η Λάρα μπουσουλήσε μέσα από ένα μικρό άνοιγμα και σταμάτησε εγκλωβισμένη μέσα σ' ένα μικρό ορθογώνιο κουτί. Η Λάρα δεν μπορούσε να σηκωθεί, αλλά μπορούσε μόνο να ξαπλώσει με την πλάτη της.

«*Errr...mmm...ugh!*» Τα πόδια της Λάρα πίεσαν με δύναμη το ταβάνι. Έσπρωχνε προς τα πάνω και η οροφή ανέβαινε! Με ένα τελευταίο σπρώξιμο, η Λάρα κατάφερε να βγει έξω... έξω από μία σαρκοφάγο! Η Λάρα εξερεύνησε γύρω της και σύντομα κατάλαβε ότι είχε βγει από την πρώτη σαρκοφάγο από το δωμάτιο, το οποίο είχε δει πριν από μια ανυψωμένη εξέδρα. Η Λάρα κοίταξε στο πάτωμα κι έμεινε έκθαμβη βλέποντας τις μούμιες, με τις οποίες είχε παλέψει. Τώρα που μπορούσε να εξετάσει τα σώματα τους από κοντά, η Λάρα παρατήρησε ότι τα μάτια τους ήταν γκρι, εκτός από μία μαύρη βούλα στο κέντρο κάθε ματιού. Φαινόταν λες και την κοιτούσαν ακριβώς στα μάτια! Αναρωτήθηκε τι μπορεί να έβρισκε στην άλλη σαρκοφάγο.

Περπάτησε προς την μεσαία σαρκοφάγο. Φαίνεται ότι είχε καταβληθεί τεράστια προσπάθεια για την περιποίηση του καλύμματος της. Το κάλυμμα ήταν διακοσμημένο με μερικά μικρά σχήματα, τα οποία είχαν σχεδιαστεί με το χέρι με άψογη λεπτομέρεια. Η πλειοψηφία των ζωγραφισμένων εικόνων απεικόνιζαν έναν άντρα που κρατούσε μια καρδιά στο χέρι του και είχε στο πρόσωπο του ένα κακόβουλο χαμόγελο. Η Λάρα άρπαξε το κάλυμμα της σαρκοφάγου και το τράβηξε προς τα πάνω. Ζορίστηκε προσπαθώντας να σηκώσει το βαρύ πράγμα και το κράτησε σφιχτότερα, τοποθετώντας το προσεκτικά στο έδαφος. Το εσωτερικό της σαρκοφάγου αποκάλυψε μια μικρή σκάλα που οδηγούσε κάτω στο σκοτάδι. Η Λάρα πήρε έναν κοντινό πυρσό και με προσοχή κατέβηκε τα παλιά ραγισμένα σκαλιά, κρατώντας τον τεντωμένο μπροστά της. *Fewww...fewww...drip, drip*. Παρατήρησε πισίνες με αίμα καθώς έμπαινε στο καινούργιο δωμάτιο.

Ένα πτώμα στεκόταν σ' ένα τραπέζι στο κέντρο του δωματίου, και φαινόταν ότι το αίμα του κυλούσε σ' ένα στενό αυλάκι, το οποίο έσταζε σε τρεις μικρές πισίνες. Λίγο αίμα ξεχειλίζει απ' το αυλάκι και έσταζε στο αμμώδες έδαφος. Η Λάρα περπάτησε πιο κοντά στο πτώμα και είδε ότι ήταν όλο τυλιγμένο με ύφασμα και δεμένο με σχοινί. Ο καρπός του

χειριού του ήταν ενωμένο με το κεφάλι του με αλυσίδες, και τα πόδια του δεμένα κάτω στο πέτρινο τραπέζι. Ένα μεγάλο μαχαίρι ήταν καρφωμένο βαθιά στο στήθος του πτώματος, προκαλώντας το κατακόκκινο αίμα να εκρέει σιγά-σιγά. Παρατηρώντας ένα μικρό θυλάκιο που φαινόταν στο τυλιγμένο ύφασμα του πτώματος, η Λάρα έβαλε το χέρι της μέσα και βρήκε μια μικρή σφυρίχτρα. Την φύλαξε στο σακίδιό της και περπάτησε πίσω από μία πισίνα, κοιτώντας με ανέκφραστο ύφος το κόκκινο υγρό.

Όποιος κι αν είναι αυτός, σκέφτηκε η Λάρα, πρέπει να είχε ένα φρικτό θάνατο.

«*Err...ahhh!*» Η Λάρα αναπήδησε από το θόρυβο και γύρισε πίσω της. Ένας άντρας κατευθυνόταν προς αυτήν κρατώντας ένα σπαθί! *BANG, BANG, BANG!* Η Λάρα τον πυροβόλησε αμέσως. Αυτός άρχισε να κινείται ασταθώς μέσα στο δωμάτιο για λίγο και μετά έπεσε σταδιακά κάτω στο πάτωμα.

«Π-Ποιός είσαι;» ρώτησε.

«Με λένε Λάρα Κροφτ... και εσύ είσαι;»

«Ο Quetzalcoatl.» απάντησε ο άντρας. Η Λάρα αναστέναξε. Ήταν ο άντρας που υποτίθεται θα ξερίζωνε την καρδιά κάποιου και θα την έδινε στον Tecuciztecatl, τον θεό του φεγγαριού! Η εικόνα πάνω στην σαρκοφάγο απεικόνιζε αυτόν! Η Λάρα έπιασε το όπλο της ακόμα πιο σφιχτά. Δεν ήθελε να της ξεριζωθεί η καρδιά! Αυτός πλησίασε την Λάρα, κρατώντας την ανοιχτή πληγή του.

«Δια-Διάβασες το μήνυμα έξω απ' τις πυραμίδες... έτσι;» ρώτησε.

«Η αλήθεια είναι, ότι ναι το διάβασα. Ξέρω τι υποτίθεται πρέπει να κάνεις. Στοιχηματίζω ότι τώρα σκοπεύεις να μου ξεριζώσεις την καρδιά για να την δώσεις στον Tecuciztecatl;» ρώτησε. «Πίστεψε με, δεν θα πάρεις την δική μου.» του ανακοίνωσε αποφασιστικά.

«Καλά θα προσπαθήσω, και ξέρεις τί Λ-Λάρα; Θα κερδίσω.» Την πλησίασε ακόμα περισσότερο_με το ένα χέρι να πιάνει την πληγή του, ενώ το άλλο να κρατάει χαλαρά το σπαθί.

«Αυτό θα το δούμε» *BANG, BANG!* Η Λάρα πυροβόλησε τον Quetzalcoatl αρκετές φορές.

«*Argh!*» Επικράτησε ησυχία. *SPLASH! Puh, puh, puh.* Η Λάρα τον έβλεπε να στραβοπατάει κατευθυνόμενος προς μια πισίνα με αίμα. Έχασε τις αισθήσεις του κι έπεσε στην πισίνα. *Puh, puh* η Λάρα μπορούσε να ακούσει μπουρμπουλήθρες να «σκάνε» στην επιφάνεια, και παρατήρησε

το νεκρό σώμα του να επιπλέει στην επιφάνεια. Το αίμα του χυνόταν από το σώμα του προκαλώντας την πισίνα να πλημμυρίζει ακόμα περισσότερο πάνω στο αμμώδες έδαφος.

«Όχι Quetzalcoatl,» είπε η Λάρα, «εγώ πάντα νικάω». Και λέγοντας αυτά, η Λάρα γύρισε πίσω κι ανέβηκε τις σκάλες...

Η Λάρα μπορούσε να αισθανθεί ένα ψυχρό αεράκι, καθώς κατέβαινε από την τρίτη σαρκοφάγο. Όταν έφτασε στην βάση της σκάλας, βρέθηκε σε ένα αρκετά μεγάλο δωμάτιο, το οποίο ήταν ζωηρά φωτισμένο με πολλούς πυρσούς. Ένα κόκκινο χαλί ήταν στρωμένο στο σκονισμένο πάτωμα και ένα ψηλό άγαλμα ενός άνδρα στο κέντρο του δωματίου περικυκλωμένο από λιβάνια που καίγονταν. Το άρωμα έκανε το δωμάτιο να μυρίζει ωραία και γεμάτο ζωή. Η Λάρα κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο και παρατήρησε κάποια τούνελ -όχι αρκετά μεγάλα για να περάσει μέσα απ' αυτά κανείς- είχαν σκαφτεί μέσα στους τοίχους. Η Λάρα έριξε μια τελευταία ματιά στο δωμάτιο και γύρισε πίσω προς τα σκαλοπάτια.

Siwonw, siwonw, siwonw. Ένας παράξενος ήχος ακούστηκε στον χώρο. Η Λάρα είδε γύρω στο δωμάτιο να ξεπετάγονται ξαφνικά σωροί από άμμο απ' τα διάφορα τούνελ. *Siwonw, siwonw.* Αρκετά σύντομα, το επίπεδο της άμμου έφτασε στα γόνατα της Λάρα. Έπρεπε να φύγει αμέσως! Η Λάρα χρησιμοποίησε όλη της την δύναμη για να κινηθεί μέσα στην άμμο. Η άμμος τώρα έφτασε στην μέση της και της ήταν πολύ δύσκολο να κινήσει τα πόδια της. Τα μάτια της κοίταξαν γρήγορα εδώ κι εκεί γύρω στο δωμάτιο. Μπορεί να υπήρχε κάποιο σχοινί κάπου, αλλά δεν μπορούσε να βρει τίποτα. Στηρίχτηκε σ' έναν τοίχο καθώς ήταν σε απόγνωση. Ένας δυνατός θόρυβος έκανε την Λάρα να γυρίσει το κεφάλι της για να δει τι ήταν... ένας κρίκος! Ήταν καρφωμένος στο ταβάνι και υπήρχαν κι άλλοι που οδηγούσαν πάνω από τις σκάλες!

Η Λάρα άρπαξε τον κρίκο και τραβήχτηκε προς τα πάνω. Έπειτα, ώθησε το σώμα της προς τον επόμενο. Η άμμος ήταν τώρα στο ύψος του ώμου. Η Λάρα τραβήχτηκε πιο μακριά. Το χέρι της πονούσε ακόμα από τότε που το είχε τραυματίσει. Συνέχισε, παρ' όλ' αυτά, αποφασισμένη να επιβιώσει. Όταν η Λάρα έφτασε πάνω από τα μισά της σκάλας, η άμμος ανυψωνόταν σιγά-σιγά, καλύπτοντας το στόμα της. Αγωνίστηκε για να προχωρήσει πιο γρήγορα, τεντώνοντας τα χέρια της για τους επόμενους κρίκους. Η Λάρα έφτανε στον προτελευταίο κρίκο, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια για να πιαστεί απ' αυτόν. Η άμμος τώρα έφτασε

κοντά στην μύτη της. Πήρε μια επαρκή βαθιά αναπνοή. Το χέρι της πάλευε να φτάσει τον τελευταίο κρίκο, αλλά δεν μπορούσε να τον βρει. Τα χέρια της απελπισμένα έψαχναν στο ταβάνι. Η άμμος τώρα κάλυψε το κεφάλι της, ακινητοποιώντας σταδιακά το σώμα της μέσα σ' αυτήν. Η Λάρα μπορούσε ακόμα να κρατήσει την αναπνοή της, φοβόταν όμως ότι δεν θα μπορούσε για πολύ ακόμα. Με μια τελευταία προσπάθεια ώθησε το χέρι της προς τα πάνω μέσα απ' την άμμο... απελπισμένα ευχόμενη για μια τελευταία ευκαιρία. Τίποτα, κανένας κρίκος. Το δεξί χέρι της γλίστρησε από το κρίκο, απ' τον οποίο ήταν πιασμένη. Το σώμα της παρασύρθηκε αβοήθητο μέσα στην άμμο. Τα πνευμόνια της διψούσαν για αέρα, αλλά η Λάρα ήξερε ότι δεν υπήρχε καμία σωτηρία...

«Μμμ!» είπε η Λάρα από μέσα της. Μόλις την είχε αγγίξει κάτι. Ήταν κάτι σκληρό... «*Το άγαλμα!*» σκέφτηκε η Λάρα. Η άμμος το έσπρωχνε προς τα πάνω! Το άγαλμα συνέχιζε να υψώνεται, σπρώχνοντας τη Λάρα προς τα πάνω. Τώρα δεν μπορούσε να κρατήσει περισσότερο την αναπνοή της. Έβλεπε αστεράκια και είχε αρχίσει να χάνει τις αισθήσεις της. Το άγαλμα την ώθησε μια τελευταία φορά, βγάζοντας το σώμα της Λάρα έξω απ' την σαρκοφάγο, πάνω στο πάτωμα.

Η Λάρα εισέπνευσε και εξέπνευσε τον καθαρό αέρα με γοργούς ρυθμούς. Επιτέλους αέρας! Οι πνεύμονές της «έτσουζαν» από τον πόνο. Μετά από λίγο η Λάρα σηκώθηκε πάνω, με τα πόδια της γεμάτα μελανιές από το δύσκολο σπρώξιμο στην άμμο. Ο επίδεσμός της είχε βγει από το χέρι και έτσι η πληγή της είχε καλυφθεί από άμμο. Από την άκρη του ματιού της, η Λάρα είδε το άγαλμα να πετάγεται μέσα απ' την σαρκοφάγο. Έπεσε κάτω στο έδαφος και έσπασε. Πράσινη ομίχλη εξαπλώθηκε στο δωμάτιο και μετά συγκεντρώθηκε σ' ένα μικρό σωρό στο έδαφος. Η Λάρα έβλεπε την ομίχλη να υψώνεται και να παίρνει την μορφή ενός ανθρώπου. Η πράσινη ομίχλη ξαφνικά έγινε διαφανής και άρχισε σταδιακά να αλλάζει χρώμα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ο σχηματισμός του σώματος είχε ολοκληρωθεί. Ήταν ένας άντρας... και δεν φαινόταν καθόλου χαρούμενος!

«Ποιός είσαι;» Ρώτησε ο άντρας.

«Είμαι η Λάρα Κροφτ, κι εσύ είσαι;»

«Είμαι ο Tecuciztecatl.»

Η Λάρα ξεροκατάπιε. «Είσαι ο θεός του φεγγαριού, σωστά;»

«Ναι. Αλλά σύντομα θα γίνω ο θεός του ήλιου!» φώναξε και σταμάτησε για λίγο. « Που είναι ο Quetzalcoatl;» Ρώτησε άγρια.

«Τον σκότωσα.» Απάντησε η Λάρα, γελώντας σιγανά από μέσα της. «Σκοπεύεις να γίνεις ο θεός του ήλιου; Δεν χρειάζεσαι την καρδιά κάποιου όμως;»

«Ναι, κι ο καταραμένος, ο Quetzalcoatl, σκόπευε να μου φέρει μια... αλλά τον σκότωσες.»

«Και καλά έκανα!» χαμογέλασε η Λάρα. Ο Tecuciztecatl την αγνόησε.

«Τότε πρέπει να είσαι μια πολύ καλή πολεμίστρια... γι' αυτό υποθέτω ότι θα πρέπει να σε σκοτώσω εγώ ο ίδιος. Όρμησε μπροστά, κρατώντας ένα δόρυ στο χέρι του. Η Λάρα έβγαλε το shotgun της και άρχισε να τον πυροβολεί, αλλά δεν φαινόταν να τον έβλαπτε. Αυτός την πλησίαζε, ενώ η Λάρα προσπαθούσε να τον αποφύγει κάνοντας κύκλους στο δωμάτιο. Η Λάρα σταμάτησε για λίγο, για να ξεμουδιάσει τα πονεμένα της δάχτυλα. Το συνεχές πυροβολητό μπορεί να κουράσει τα δάχτυλα. Εκμεταλλευόμενος το σύντομο διάλειμμα της, ο Tecuciztecatl όρμησε προς την Λάρα, σημαδεύοντάς την με το δόρυ του.

«*Errraah!*» φώναξε καθώς πήγε να της επιτεθεί. Η Λάρα γρήγορα πήδηξε πάνω από τον Tecuciztecatl και κρατήθηκε από το πίσω μέρος απ' το δόρυ του. Προσγειώθηκε στο έδαφος και έκανε μια ανάποδη τούμπα, αφήνοντας το δόρυ για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά το άρπαξε ξανά. Ο Tecuciztecatl δεν είχε καν την ευκαιρία να γυρίσει πριν η Λάρα τον χτυπήσει με το δόρυ στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

«*Argh!*» ούρλιαξε, καθώς έπεφτε στο πάτωμα κι έμεινε ακίνητος.

«Ευχαριστώ Tecuciztecatl.» είπε η Λάρα. «Μάλλον είμαι μια πολύ καλή πολεμίστρια!» γέλασε δυνατά από μέσα της. Τι θα έπρεπε να κάνει με αυτόν; Συλλογίστηκε για λίγο και αποφάσισε να του ξεριζώσει την καρδιά, να βρει τον Nanahuatzin και να την δώσει σ' αυτόν. Η Λάρα τράβηξε το δόρυ έξω από το κεφάλι του Tecuciztecatl και άρχισε να τον σκάβει μέχρι να ξετρυπώσει την καρδιά του. Τότε κάρφωσε το δόρυ στο κέντρο της καρδιάς του και την τράβηξε έξω. Την κράτησε ψηλά στον αέρα για να γιορτάσει την νίκη της και προχώρησε προς την μεγάλη πόρτα, που φρουρούσαν τα φίδια. Η Λάρα έσπρωξε την βαριά πόρτα και βρήκε τον εαυτό της να βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο από έναν άλλον άντρα! Έριξε αμέσως το δόρυ στο πάτωμα και έβγαλε τα όπλα της.

«Όχι, μην πυροβολήσεις!» φώναξε ο άντρας. «Απέσυρε τα όπλα σου, σε παρακαλώ! Το όνομά μου είναι Nanahuatzin. Είμαι ο θεός του ήλιου.» Η Λάρα έβαλε τα όπλα στην θέση τους και χαμογέλασε.

«Εγώ είμαι η Λάρα Κροφτ. Διάβασα το μήνυμά σου, που ήταν έξω απ' την πυραμίδα. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς. Ο Quetzalcoatl και ο Tecuciztecalt είναι νεκροί! Τους ξεφορτώθηκα μόνη μου,» είπε η Λάρα θριαμβευτικά, «κι έχω την καρδιά του Tecuciztecalt για απόδειξη!» Χαμογέλασε και σήκωσε το δόρυ από το πάτωμα. Ο Nanahuatzin χαμογέλασε κι αυτός και το πήρε από αυτήν.

«Ευχαριστώ Λάρα!» είπε. «Έχεις κάνει πάρα πολλά για εμένα. Χωρίς εσένα θα είχα πεθάνει! Αλλά χάρις εσένα είμαι ακόμα ο θεός του ήλιου. Όμως υπάρχει ακόμα ένα πράγμα που σου ζητάω.» συνέχισε.

«Ποιό είναι αυτό;» ρώτησε η Λάρα.

«Θέλω να με σκοτώσεις. Πάρε την καρδιά μου και σκίστην. Μέσα της θα βρεις ένα κλειδί. Χρησιμοποίησέ το για να ξεκλειδώσεις εκείνη την πόρτα.» Της έδειξε μια πόρτα στην απέναντι μεριά του δωματίου.

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό!» Απάντησε η Λάρα.

«Μην ανησυχείς Λάρα. Θα είμαι ακόμα ζωντανός... στην μετά θάνατον ζωή, μαζί με όλους τους άλλους θεούς. Θα παραμείνω ο θεός του ήλιου για πολύ καιρό ακόμα. Σε παρακαλώ Λάρα. Μην το βλέπεις σαν να με σκοτώνεις. Δες το σαν να με στέλνεις πίσω στην μετά θάνατον ζωή.» Χαμογέλασε ξανά και έδωσε στην Λάρα ένα νέο δόρυ. «Κάντο. Δεν θα με πονέσει.»

Η Λάρα προχώρησε μπροστά και πήρε το δόρυ απ' αυτόν. Απρόθυμα, χτύπησε τον Nanahuatzin με το δόρυ. Ομιχλώδης αέρας βγήκε από την πληγή του αντί για αίμα. Γέμισε το δωμάτιο και μύριζε γλυκά, καθώς η Λάρα έπαιρνε μια βαθιά αναπνοή. Κοίταξε το πρόσωπο του Nanahuatzin, και στα χείλια του υπήρχε ένα ελαφρύ χαμόγελο. Η Λάρα κατευθείαν ένιωσε καλύτερα. Ήξερε ότι ήταν πίσω στην μετά θάνατον ζωή, όπως ακριβώς της είχε πει. Έβγαλε την καρδιά του και την άνοιξε προσεκτικά. Μέσα, υπήρχε ένα κλειδί. Είχε μερικά σύμβολα πάνω που έλεγαν, *Το Δωμάτιο του Θεσαυρού*. Αυτό ακριβώς περίμενε η Λάρα!

Λέγοντας σιωπηλά αντί στον Nanahuatzin, έτρεξε στην μεγάλη πόρτα και έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά. Τεράστια ποσά πίεσης εκλύθηκαν, καθώς ξεκλειδωνόταν η κλειδαριά και έτσι η τεράστια πόρτα άνοιξε. Η Λάρα μπήκε μέσα και φυσικά ξεχείλισε από ευτυχία. Τελικά,

κατάφερε να φτάσει στο δωμάτιο του θησαυρού! Ένα μεγάλο χαμόγελο εξαπλώθηκε στο πρόσωπό της, καθώς κοιτούσε γύρω της. Το πάτωμα ήταν καλυμμένο με χρυσό και κοσμήματα. Χρυσά φλιτζάνια και μικρά αγάλματα ήταν πεταμένα εδώ κι εκεί στο δωμάτιο. Ένα πανέμορφο σιντριβάνι έπιανε μεγάλη έκταση στο κέντρο του δωματίου. Η Λάρα πλησίασε το σιντριβάνι και παρατήρησε ένα χρυσό φλιτζάνι στην μέση. Πάνω του, είχε εικόνες από ανθρώπους και λαμπρά διαμάντια περικύκλωναν το χείλος του.

«Ο Γουίνστον θα το *λάτρευε!*» αναφώνησε. Το πήρε στα χέρια της καθώς και μια χούφτα χρυσάφι και το πέταξε στον αέρα. Η Λάρα τριγύρισε ξανά μες στο δωμάτιο και παρατήρησε ένα μικρό άνοιγμα στον τοίχο. Έμοιαζε με φίδι. Ο λαιμός της Λάρα, ξαφνικά, ήταν στεγνός και λαχταρούσε για νερό. Έψαξε στην τσάντα της για ένα μπουκάλι με νερό όμως έπιασε κάτι άλλο. Ήταν η πέτρα, που είχε βρει και την οποία χρησιμοποίησε για να προστατέψει τον εαυτό της από τους σκύλους! Έψαξε πιο βαθιά και βρήκε το άλλο μισό, που είχε πάρει από το μήνυμα, που βρήκε έξω από την πυραμίδα. Η Λάρα χαμογέλασε και έβαλε τα δύο κομμάτια της πέτρας στον τοίχο. Ταίριαζαν τέλεια! Τότε, το μεσαίο μέρος του πατώματος άρχισε να χωρίζεται...αποκαλύπτοντας μια μικρή σκάλα. Η Λάρα κατέβηκε προσεκτικά και βρήκε τον εαυτό της σ' ένα δωμάτιο γεμάτο ομίχλη. Η Λάρα περπάτησε λίγο πιο μέσα. Ένα πράγμα βρισκόταν στην άμμο, αλλά η δεν μπορούσε να καταλάβει τι είναι. Επιτάχυνε τα βήματα της για να πάει να δει.

«Αααα! Ναι!» Κραύγασε με δέος. Ήταν ένα ατόφιο, χρυσαφένιο λάμα! Είχε αστραφτερά ρουμπίνια για μάτια και όλο το σώμα του ήταν διακοσμημένο με διαμάντια. Το μετακίνησε πάνω σε έναν ήδη υπάρχον σωρό από άμμο και έκατσε κάτω. Θαύμασε το νέο της θησαυρό για λίγο και μετά έβγαλε το σακίδιό της και έψαξε μέσα σ' αυτό. Έβγαλε ένα μπουκάλι με νερό και ήπια μια γουλιά. Η Λάρα, επίσης, έβγαλε έξω το ημερολόγιό της και ξεκίνησε να γράφει για την συναρπαστική περιπέτειά της. Όταν είχε τελειώσει, έβαλε το ημερολόγιό της πίσω στην τσάντα της και παρατήρησε την σφυρίχτρα που πήρε από τον νεκρό άντρα, καθώς και την πέτρα, που της είχε δώσει ο Άλμπερτ. Καθώς την κοιτούσε, ανακάλυψε κάτι σαν μικρό χερούλι πάνω της. Η Λάρα τράβηξε το χερούλι και η πέτρα άνοιξε. Ήταν μια πυξίδα! Η πέτρα ήταν γεμισμένη με νερό, και είχε ένα καρφάκι που επέπλεε στο κέντρο της. Η Λάρα χαμογέλασε. Ήταν χαρούμενη που τώρα είχε κάτι για να πλοηγείται.

Έπειτα, πήρε την σφυρίχτρα κι άρχισε να φυσά. *TWEET, TWEET, TWEET!* Η Λάρα έσκασε στα γέλια με τον απαίσιο θόρυβο που έκανε. *TWEET, TWEET, TWEET!* Φύσηξε ξανά και ξανά μέχρι που ξέμεινε από αέρα. Η Λάρα σηκώθηκε πάνω και κατευθύνθηκε προς την άλλη μεριά του δωματίου, όπου μια μικρή πέτρινη πόρτα βρισκόταν. Έσπρωξε την μεγάλη πόρτα και βγήκε από το πίσω μέρος της πυραμίδας. Τότε, άκουσε κάτι να πλησιάζει. Προσπάθησε να ακούσει τι ήταν. Η Λάρα κοίταξε και είδε μια καμήλα να κατευθύνεται προς το μέρος της. Σταμάτησε όταν ήταν μπροστά της και την κοίταξε.

«Από που ήρθες εσύ;» Ρώτησε η Λάρα, λίγο σοκαρισμένη από την εμφάνιση της καμήλας. Κοίταξε την Λάρα και έφτυσε στο έδαφος.

«*Eww!*» αναφώνησε η Λάρα και μετά άρχισε να γελάει. Η Λάρα σκεφτόταν πώς θα γυρνούσε σπίτι και τώρα είχε μεταφορικό μέσο! Η Λάρα έδωσε το λάμα της στην καμήλα και ανέβηκε πάνω της. Έριξε μια τελευταία ματιά στην πυραμίδα προτού φύγει προς την έρημο, με το αργό σκοτείνιασμα του ουρανού.

Η Λάρα έφτασε πίσω στο σπίτι της τα μεσάνυχτα. Ο Γουίνστον κοιμόταν στην κουζίνα. Η Λάρα τοποθέτησε το χρυσό φλιτζάνι δίπλα του και πήγε στο κρεβάτι της.

Την επόμενη μέρα...

Ήταν νωρίς το πρωί της Πέμπτης. Το ξυπνητήρι της Λάρα δεν χτύπησε στις 5:18 π.μ... σήμερα ήταν μέρα ύπνου!

Revenge of the Aztec Gods

Copyright © 2001 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft

Copyright © by Core Design and Eidos Interactive